

První den ve školce

Bylo září. Malý šneček Flandil se připravoval na školku s maminkou celé léto. Hráli si na ni spolu. Maminka byla paní učitelka a plyšáci byli „jako“ zvířátka, která do školky budou chodit s Flandílkem.

Flandil se prvního září probudil a cítil takové chvění v bříšku. Dnes půjde poprvé do školky. Těšil se, ale zároveň měl strach. Jaká bude ta školka? Jaká bude paní učitelka? Už s ní jednou mluvil, když se ve školce byli podívat s maminkou. Usmívala se a měla červené šaty. A co zvířátka, jaká budou? Bude tam mít kamarády? Půjčí mu hračky? A fakt si pro něj maminka přijde? Flandilovi se točila hlava a byl čím dál víc nervózní. Neuměl si na všechny ty otázky odpovědět. A chtěl to všechno vědět hned.

Do školky Flandílka doprovodila maminka s tatínkem. Poprosím maminku, abych mohl zůstat doma, napadlo ho. Určitě mě nechá. Budu si hrát se svými hračkami a s maminkou. Zároveň ho ale školka lákala. Tolik už o ní slyšel.

Ve školce už bylo několik zvířátek. Loučila se v šatně se svými rodiči. Také šla poprvé do školky. Některá plakala a držela se maminek kolem krku. Flandil nevěděl, co má dělat. Mám také plakat? Nebo mám jít dovnitř? Trochu se bál. Nechtěl být bez maminky. Už začal nabírat k pláči a vtom ho maminka objala. Pevně ho stiskla a řekla mu: „Flandítku, mám tě moc ráda. Vidím, že máš strach.“ „Já tam nechci, mami. Chci být s tebou,“ odpověděl Flandílek a plakal. Maminka vytáhla z kabelky svoji fotku a vtiskla ji do ručičky Flandílkovi. „Mám tady pro tebe moji fotku. Když ti bude smutno a budeš chtít být zase se mnou, můžeš se na mě podívat. Usměju se na tebe a můžeš mi dát i pusu.“ „A ty myslíš, že to pomůže?“ nebyl si jistý Flandil. „To nevím. Ale můžeš to zkusit. Až přijdu, řekneš mi, jestli to fungovalo. Co myslíš?“ zeptala se maminka. „Tak dobře, zkusím to,“ řekl rozhodně Flandil. „Ať se ti první den ve školce moc líbí. Přijdu pro tebe dnes po svačině. To bude malá ručička hodin na desítce a velká na dvanáctce. Mám tě moc ráda.“ Dala mu pusku a odcházela. „Mami?“ zavolal plačtivě Flandil. „Ano, zlato?“ ozvala se maminka. „A přijdeš pro mě určitě?“ zeptal se opatrně. „Slibuju ti to!“ zavolala maminka. Zůstala ještě do chvíle než si pro Flandílka přišla paní učitelka a odvedla ho do třídy.

Flandil se šel podívat s paní učitelkou na školkové hračky. Bylo jich několik krabic. Všechny úplně jiné než měl doma. Vlastně ne, tu barevnou stavebnici má doma také! Doufám, že tady mi děti hračky brát nebudou, jako mi je berou v dětském koutku, říkal si v duchu Flandílek. Vybral si bílou sanitku. S houkačkou a měla otevírací dveře. Zahoukal sirénou a přišel k němu pejsek. „Ahoj, jak se jmenuješ? Já jsem Jaja,“ řekl Flandilovi. „Já

jsem Flandil.” „Můžu si hrát s tebou?” Flandil se trochu bál, ale souhlasil. Přidala se i veverka Veveruška, která přinesla panenku jako pacientku a také ježeček Bodlinka, kterému zvířátka hned dala přezdívku Bojkika, protože neuměl vyslovit „Bodlinka“. Všichni jezdili se sanitkou sem a tam, střídavě si půjčovali pacienty a houkali houkačkou. Čas utekl tak rychle, že tu najednou byla svačina. „Hurá! Maminka přijede!” volal Flandil. Vtom si všiml uplakaného králíčka Fouska v rohu třídy. Seděl na boběčku, ušima si utíral slzičky. Flandílek se k němu připlazil a zaťukal mu na tlapku. „Pláčeš?” zeptal se opatrně. Králíček neodpovídal. „Stýská se ti po mámě?” Králíček zvedl uši a přestal plakat. Poslouchal Flandila. „Už chceš domů, vid’?! Bojíš se tady? Já jsem se taky bál. Ale nikomu jsem to neřekl. Protože jsem si myslel, že by maminka byla smutná. A to jsem nechtěl.“ V té chvíli si vzpomněl na maminku a začalo mu být také smutno. Doběhl pro fotku maminky. Usmívala se na ní. Přitiskl si ji na prsa, dal jí pusku a položil si ji zpátky do skříňky. Bylo mu lépe. A chtěl pomoci i králíčkovvi, aby se cítil dobře. „Máš s sebou svačinu?” Králíček došel do šatny pro krabičku s mrkvičkou. „Jé, můžu si vzít?” zaradoval se Flandílek. Králíček ale uhnul, že ne. „Bojíš se mě? Nevadí, třeba někdy příště, sněz si ji. A víš, že až to sníš, tak už svoji maminku uvidíš? Vážně! Dneska jdou všechny děti domů po svačině. Říkala mi to mamka. A ona nelže!” Králíček nastražil uši, otevřel doširoka oči a usmál se na Flandila. „Chceš si s námi hrát?” Králíček zakýval hlavou

na znamení, že ano. Vtom se ale otevřely dveře a v nich se objevila maminka králíčka Fouska. Potom Jajínková, Veveruščina a Flandílek už začínal být nervózní. Vtom ji zahlédl z okna a začal křičet: „Mamíííí, mamíííí, maminkóóóó!” Vběhl jí do náruče a vlepil jí velkou pusou. Byl moc rád, že ji vidí. Že si pro něj opravdu přišla. Mamince může věřit, vždycky udělá to, co řekne. „Mami, funguje to!” zašeptal mamince do ucha Flandílek. „Co funguje?” maminka netušila, o čem Flandílek mluví. „Přece ta fotka!” A oba se na sebe usmáli.